

## Laberint de passions

*Hitler diu el mateix que tú.* Aquesta acusació la vaig sentir fa algun temps com a demostració aplastant de lo equivocada que jo anava. Francament, em vaig espantar una mica. Hitler! quin *yuyu!*. Constató que pot arribar a ser força efectiu espantar amb el fantasma d'un dimoni pelut com Hitler (també serviria Goebbels, Milosevic, Bush, el pare Apel·les...) per descol·locar algú que no opina com tu.

Lo més curiós del cas és que, en aquella ocasió, la meva opinió no era contrària a la de l'altra persona, sino que solament apuntava a la possibilitat de que poguessin coexistir solucions diferents per a contextos diferents. Però, pel fet de no manifestar acord total amb l'altra opinió, vaig merèixer la comparació amb el personatge macabre.

Sovint hi ha una causa noble en la qual hi posem dedicació, fidelitat, passió... I malament si així no fos. Sense passió és difícil que prosperi cap lluita per una causa. Però també, a vegades sense adonar-nos, hi afegim un salpebrat de fonamentalisme que ho espatlla. No del tot, és clar, pero una mica sí. En aquests casos sembla latent un implícit carregat de prepotència: *la meva causa és tan noble, la meva lucidesa per interpretar les arrels de les injustícies és tan exacta... que sóc posseïdor de la veritat.*

Tot plegat fa que em preguntí: És possible l'adhesió passional a una causa, a un projecte social... sense creuren's els salvadors de la pàtria? Podem entusiarmar-nos, Il·lusionar-nos, lluitar amb coratge per allò que creiem just... i alhora guardar la petita distància que ens separa del fonamentalisme? No hi ha més vacuna contra el dogmatisme que la fredor, també prepotent, de l'escepticisme i el relativisme?.

Sempre havia pensat que traçar el *slalom* intel·ligent entre els pals del fanatisme demana un cert entrenament en la modèstia (o sigui, de visió de la realitat) i en el sentit de l'humor, però ara tendeixo a creure que cal alguna cosa més, a la qual no encerto a posar el nom. Per exemple... com es diu la capacitat de fruit dels discursos que no són teus? Vull dir aquella capacitat que fa que un conductista surti de la conferència d'un psicoanalista dient que ha estat molt bé (encara que no s'hagi convertit a la psicoanàlisi), o la del culé que surt d'un partit amb el Real Madrid acceptant sense problemes que han jugat "millor que els nostres"... Tinc la impressió que deixar-se fascinar una mica pels altres pot ajudar a no fascinar-se massa per un mateix.

Hi ha més pistes per sortir-nos en aquest laberint de passions?